

# Telegraful Român

Biblioteca Orășenească  
"Stefan Gheorghiu"  
Sibiu  
str. Baritiu 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

## PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm<sup>2</sup> 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

## ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

## ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei  
Pe 6 luni: 12 lei  
Pe 3 luni: 6 lei

## Înțelesul Întrupării

Praznicul Crăciunului ne îmbie să chibzuim adânc și îndelung asupra înțelesului întrupării Domnului în legătură cu nevoile și năzuințele lumii de azi, cu rostul nostru de a fi făcători de bine și pace în lume.

Ce învățăminte poate scoate credinciosul creștin de azi din adâncul și bogatul înțeles al întrupării Domnului?

Dacă ne gândim stăruitor la venirea în lume a Pruncului Iisus, atunci ne sînt mai vii în suflet cuvintele Sf. Apostol și Evanghelist Ioan: „Dumnezeu așa a iubit lumea, încît a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine crede într-nsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Minune a iubirii nemărginite a lui Dumnezeu față de lume și „taină din veac ascunsă și de îngeri neștiută”, întruparea Domnului are un înțeles adânc și mult grăitor mai ales pentru zilele noastre.

Pare că pe undele nevăzute ale spiritului străbat pînă la noi ecourile înălțătoare și întăritoare ale imnului păcii din Noaptea Sfîntă a Vișleemului: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni: bună-voire!” (Luca 2, 14).

Dumnezeu-Tatăl — „pentru multa dragoste cu care ne-a iubit” (Efes. 2, 4) — trimite pe Fiul Său în lume ca să izbăvească pe oameni din robia păcatului și ca să le dea putința să dobîndească fericirea veșnică. Nici îngerii din ceruri n-au putut bănuî că în sinul Tatălui ceteresc sălășluiește atîta iubire de oameni. Căci prin întruparea Domnului se coboară pe pămînt toată iubirea dumnezeiască. Chiar și numai după chipul celor pămîntești gîndind, ne dăm seama că un tată nu poate avea ceva mai scump decît propriul și unicul său fiu. Dăruirea de către Dumnezeu-Tatăl a Fiului Său Unul-Născut pentru noi și pentru a noastră mîntuire și fericire, este un act al supremei iubiri divine față de oameni.

Prin jertfa iubirii lucrătoare de bine pentru oameni, care culminează în patimi și moarte pe cruce — încununată de învierea din morți și înălțarea de-a dreapta Tatălui — Cuvîntul întrupat surpă zidul despărțitor dintre Dumnezeu și om ridicat prin păcat și deschide larg poarta de aur a unei vieți omenești în armonie cu Dumnezeu, cu sine însuși și cu semenii. Impăcînd pe oameni cu Dumnezeu, Mîntuitorul întemeiază Împărăția lui Dumnezeu pe pămînt, care este a dreptății și a păcii (Vezi Romani 14, 17).

În și prin Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu-Tatăl împacă lumea cu Sine și pune pe buzele noastre cuvîntul păcii. Mai mult: prin mîntuirea pe care ne-o acordă în și prin Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu-Tatăl ne dă nouă oamenilor nu numai posibilitatea de a redobîndi relația de copil, de făptură plăcută lui Dumnezeu, ci și pe cea de frate în raport cu semenii noștri, dacă viața noastră este pătrunsă de lucrarea Sf. Duh.

Cîtă simțire și căldură umană se desprinde

din atitudinea Mîntuitorului față de oameni! Fiul lui Dumnezeu nu este un Dumnezeu străin de omenitatea și de lumea noastră, ci își asumă întreg umanul în afară de păcat. El este un Dumnezeu umanizat în așa măsură că s-a putut identifica cu toți oamenii. De aici desprindem principiul călăuzitor al recunoașterii de fapt a altuia, a semenului împreună cu substratul material de care acesta este legat: „am fost flămînd și mi-ați dat să mănînc”.

Prin întruparea Cuvîntului, prin luarea de către Cuvîntul lui Dumnezeu a trupului pe seama Sa, se săvîrșește o prețuire și învrednicire a acestuia cum nu se poate mai mare.

Tot de întrupare se servește Dumnezeu-Tatăl ca să ne îmbie — în Sf. Taină a Euharistiei — pe Hristosul euharistic în formă materială: sub chipul pîinii și al vinului. Creștinismul nu închide drumul spre lumea materială. Dimpotrivă, materia și lumea materială sînt învrednicite — în planul Său de mîntuire — de Dumnezeu de rostul cel mai înalt.

Iisus Hristos dă înțelesul suprem și ultim al iubirii umane. El cuprinde în brațele iubirii Sale pe noi toți: pentru toți S-a jertfit și tuturor le-a deschis calea spre mîntuire și fericire.

Cîtă însemnătate dă Mîntuitorul valorii umane, se vede și din faptul că El prezintă judecata din urmă ca o răsplătire a celor care nu s-au mărginit să-L caute pe Dumnezeu numai în biserică, ci și printre flămînzi, străini sau încătușați (Vezi Mt. 25, 31—46). De asemenea, Mîntuitorul vindecă în ziua Sabatului. De unde rezultă că sub pretextul unei obligații de cult divin, nu se poate omite o faptă de slujire a semenului. Vrednicia de închinători adevărați în fața lui Dumnezeu se verifică și confirmă în faptele bune pe care le săvîrșim întru slujirea trebuințelor materiale și spirituale ale semenului (Mc. 2, 27—28).

Precum Domnul Iisus Hristos își dovedește calitatea Sa de Frate al nostru prin dăruire generoasă pentru noi și pentru a noastră mîntuire, tot așa și noi ne arătăm frați adevărați ai semenilor noștri, dacă ne dăruim pentru binele și fericirea lor: „Întru aceasta am cunoscut iubirea că El și-a pus sufletul Său pentru noi, astfel că datori sîntem și noi să ne punem sufletele pentru frați” (I In. 3, 16). Dobîndirea fericirii veșnice se împletește cu împlinirea unor porunci care privesc viața pămîntească a oamenilor.

Noi, credincioșii creștini, putem sluji lumii în multe chipuri, dar chipul cel mai plăcut este al străduințelor pentru dreptate socială și pace. Căci Domnul Iisus Hristos, care s-a înfrățit cu desmoșteniții și oropsiții sorții, ne cheamă și pe noi la aceeași slujire.

Astăzi Cuvîntul întrupat nu mai este printre noi în chipul cel de odinioară, cînd cutreiera Țara Sfîntă, vestind iubirea și pacea prin cuvinte și fapte. El este prezent astăzi printre noi în Sf. Taină a Euharistiei, ca Hristosul cel euharistic.

De cîte ori ne adunăm la celebrarea Sf. Liturghii, care are în centrul său Jertfa euharis-

(Continuare în pag. 2)

## Anul Nou

Biserica își începe fiecare an cu Liturgia Sf. Vasile cel Mare, fiindcă ea sărbătorește la 1 ianuarie și pe Sf. Vasile, pe lîngă „Tăierea împrejur a Mîntuitorului”.

Este o regulă de conduită religioasă pentru fiecare creștin, ca orice început de acțiune să-l facă cu o rugăciune. Dacă cu fiecare dimineață și cu fiecare seară, ne îndreptăm gîndul către Dumnezeu, cu cît mai mult la început de an, sîntem datori să ne închinăm mîinile și gîndurile atotputernicului Dumnezeu, „de la care toată darea cea bună și tot darul desăvîrșit vine”, cum spunem în rugăciunea de la sfîrșitul Sfintei Liturghii.

Anul Nou este un hotar în timp, considerînd timpul ca un drum, pe care călătorim noi oamenii. De la acest hotar privim în urmă drumul parcurs, anii duși, și ne aruncăm privirile în zare, spre viitor.

Trecutul ce-l părăsim păstrează în el urmele noastre, faptele, realizările noastre. Faptele noastre bune ne împodobesc trecutul și-s tovarăși de drum pînă-n veșnicie la judecata Domnului, cînd vom fi părăsit această lume.

Nimic n-are valoare în fața judecății divine decît binele, pe care l-am făcut fraților noștri (Mt. 25, 34—36).

Aceasta este situația celor fericiți, care au știut să prețuiască timpul și să-l folosească în mod util, cum spune Mîntuitorul, în evanghelie, cînd ne învață „să prețuim vremea”.

Dar unii dintre noi n-am prețuit vremea și n-am folosit-o în mod util. Am petrecut-o asemenea fiului rătăcitor din evanghelie.

Cu toate acestea pe plan moral, și cel căzut în egoism ca fiul risipitor, se poate ridica. Să te ridici din păcat, să duci viață curată!

Îndreptarea e cu putință dacă ne căim. Prin pocăință se poate repara trecutul, se poate reabilita omul și se poate îndrepta spre un viitor fericit.

Întîmpinăm Anul Nou și cei rîvnitori, care privesc cu bucurie peste roada bogată a anului trecut, și cei zăbavnici, care regretă că și-au risipit uneori timpul. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvîntările primite, ca în Noul An să lucrez cu mai mult spor.

Poporul român se bucură că întîmpină Anul Nou cu bogatele realizări, care ridică țara noastră pe noi trepte de belșug, de progres. În aceste realizări ale poporului, este munca, e contribuția fiecăruia, de la conducătorii înțelepți pînă la muncitorii din uzine, de pe ogoare, la ostenitorii din instituții.

Anul Nou, odată cu bucuria marilor realizări, aduce și angajamentul de a munci în anul ce începe în așa fel încît patria noastră să urce pe noi culmi ale civilizației.

Să ne străduim dar, în noul an, de a fi buni credincioși ai Bisericii și buni fii ai patriei noastre scumpe, să lucrăm din dragoste de popor, de semen, pentru „îmbelșugarea roadelor pămîntului” și „pentru pace a toată lumea”.

Pr. I. Sanda

69304

## Adunarea Eparhială

Expirând mandatul vechii Adunări Eparhiale, în 20 octombrie 1966 au avut loc alegeri pentru o nouă Adunare Eparhială, pe perioada 1966—1970.

Duminică 11 decembrie 1966, noii deputați, 10 clerici și 20 mireni, au fost convocați la Sibiu în sesiune ordinară.

În catedrala mitropolitană la orele îndătinate a avut loc Sf. Liturghie, slujită de un sobor de preoți și diaconi, rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt fiind rostită de P. C. Arhim. Dr. Nicolae Mladin.

Înainte de începerea lucrărilor propriu-zise, în sala de lectură a Institutului nostru Teologic, a avut loc procedura de constituire a noii Adunări Eparhiale a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu, prin depunerea și verificarea mandatelor, alegerea diverselor comisii etc.

Lucrările Adunării acum constituite sînt conduse, din încredințarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, de P. C. prot. Tr. Belascu, vicar arhiepiscopesc.

La dezbateri au participat și reprezentanți ai Departamentului Cultelor.

Deschizînd adunarea, P. C. Președinte a rostit un cuvînt ocazional, în care a zugrăvit, în mare, tabloul de ansamblu al vieții contemporane.

Element esențial al zilelor noastre — subliniază P. C. Sa — este pacea, apărarea ei constituind „obiectivul principal al epocii noastre”, pentru că numai în pace omenirea poate să ocrotească „roadele culturii și civilizației de pînă acum”, să creeze, să muncească și să zidească un viitor tot mai fericit. Din acest motiv, „avem datoria să luptăm, să declarăm război războiului, să cerem cu tărie dezarmarea generală și totală”.

Pentru această cauză luptă și Biserica Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că ea știe „că pacea este garanția armoniei și frumuseții universale; popoarele, orașele, familiile, căsătoriile, comunitățile se păstrează prin pace și pier prin discordie” — spune vorbitorul, reproducînd o învățătură a Sf. Grigore de Nazianz.

În continuarea cuvîntului său, P. C. președinte subliniază cîteva aspecte din viața Bisericii noastre Ortodoxe Române, care pe plan intern își desfășoară activitatea în deplină libertate și în spirit de colaborare cu celelalte culte din Patria noastră, iar pe plan extern

prestigiul ei crește neconținut prin participarea cu competență la diverse conferințe și întîlniri internaționale.

Ca fapt important pentru anul care se apropie de sfîrșit se încreștează și alegerea, hirotonirea și instalarea în luna august a P.S. Victorin Ursache pentru Episcopia misionară ortodoxă română în America, eveniment la care Arhiepiscopia noastră a fost reprezentată prin P. C. Arhim. N. Mladin.

Mulțumind Departamentului Cultelor pentru tot sprijinul acordat în problemele legate de bunul mers al Arhiepiscopiei și omagiînd pe I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. C. vicar Tr. Belascu declară deschisă Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu pe 1966.

Din plenul Adunării se trimite apoi telegrame omagiale Dlui Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Dlui Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, Dlui Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

Se trimite de asemenea telegrame Prea Fericitului Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae.

Comisiile de lucru prezintă apoi Adunării cuvenitele rapoarte după cum urmează:

**Raportul general al Secțiilor unite** (raportor P.C. prot. David Lazăr), în care s-au arătat realizările mai de seamă din cuprinsul Arhiepiscopiei în anul 1966, pe tărîm duhovnicesc, cultural-social și economic-gospodăresc, subliniînd de la început rostul Bisericii, care este acela de a propovădui Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos și de a servi societății după pilda și învățătura Mîntuitorului, care n-a venit în lume ca să i se slujească, ci „ca să slujească”.

În expunerea raportului se disting mai multe capitole, ca de pildă: Importanța monumentelor de artă bisericească și grija pentru păstrarea lor, categorie în care intră construcțiile de pînă la 1834; Biserica pe linia firească a misiunii sale, unde se subliniază faptul că preoții și credincioșii noștri sînt îndrumați spre o viață creștinească luminată și să fie buni cetățeni ai țării; Relații pe plan intern și extern bisericești; La înălțimea vremii ș.a., desprinzîndu-se în general constatarea că în toate sectoarele de activitate ale Centrului Arhiepiscopesc s-a depus o stăruitoare și rodnică muncă.

**Raportul Secției bisericești** (raportor P. C. prot. V. Coman), din care se desprind momentele mai deosebite ale activității bisericești de la Centrul Eparhial și din întreaga Arhiepiscopie.

Din mijloacele folosite în activitatea bisericească, raportul amintește Pastoraletle I. P. S. Mitropolit Nicolae, hramul mănăstirii Brîncoveanu, sfințirile și binecuvîntările de biserici, circularele către preoțime, ca și munca conștiințioasă depusă de cele 15 oficii protopopești din cuprinsul Arhiepiscopiei și în general la toate parohiile noastre, unde se lucrează în spirit ecumenic, lucru remarcat și de străinii care ne vizitează țara. Sf. Liturghie se servește în toate parohiile în Duminici și sărbători, purtîndu-se grijă de sf. lăcașuri.

Este amintită de asemenea în raport colecta pentru F.C.M., care s-a ridicat la o sumă mai mare în acest an, ajutorarea parohiilor cu mijloace mai reduse, precum și o seamă de date statistice, din care reținem 759 parohii bugetate, 1043 biserici, 18 hirotoniri în cursul anului 1966, 6 decese de preoți etc.

**Raportul Secției culturale** (raportor P. C. prot. I. Munteanu), din care s-a desprins activitatea de la Centrul Eparhial și din întreaga Arhiepiscopie, pe tărîm cultural-social.

Un prim și important capitol din raport îl ocupă Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, școala de formare a clerului din Mitropoliile Ardealului și Banatului. În anul uni-

versitar 1965—1966 au frecventat cursurile un număr de 217 studenți, subliniindu-se activitatea corpului didactic în pregătirea religioasă și cetățenească a studenților teologi. Activitate pozitivă a desfășurat și Școala de cîntăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj, unde Arhiepiscopia noastră a avut în anul școlar 1965—1966, 56 elevi.

Raportul se ocupă de asemenea de Pastoraletle I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, de cursurile de îndrumare misionară și socială a preoților, Conferințele de orientare și administrative, publicațiile Centrului Eparhial: „Mitropolia Ardealului”, „Telegraful Român” ș. a., de activitatea tipografiei și librăriei eparhiale, bibliotecii mitropolitane, care cuprinde 62.987 volume și care este vizitată de mulți cercetători etc.

**Raportul Secției economice** (raportor Dl. Iuliu Georgescu) s-a ocupat de activitatea economică și financiară a Arhiepiscopiei. Se arată astfel că planul financiar s-a încheiat în bune condițiuni, soldîndu-se și-n anul precedent cu excident, încasările fiind mai mari decît cheltuielile. S-au arătat sursele de venituri ale Arhiepiscopiei, care sînt de la Stat și mijloace proprii, ca de pildă contribuția parohiilor, veniturile atelierului de lumînări și tipografiei, calendarele, căminele preoțești de la Bazna și Păltiniș etc.

Raportul a mai cuprins capitole ca asistența socială, trimerile la tratament balnear, activitatea controlului financiar intern, verificarea gestiunilor de la Centrul Eparhial, protopopiate și parohii, construcțiile, reparațiile, restaurările și pictările de biserici, cumpărările și construcțiile de case parohiale etc.

Au fost supuse spre aprobare planul financiar pe 1967 al Centrului Arhiepiscopesc, al Institutului Teologic Universitar din Sibiu, ca și execuțiile bugetare ale acestora ș.a.

Toate rapoartele au fost aprobate.

Pe marginea lor au luat cuvîntul deputații: prot. V. Coman, prof. Iorgu Ivan, prot. N. Belea, prot. N. Cantor, Eugen Furnică și Mișu Traian, P. C. Președinte dînd unele explicații suplimentare.

Vorbește apoi Dl. Iuliu Georgescu, care, în numele deputaților și credincioșilor pe care-i reprezintă deputații, mulțumește Centrului Arhiepiscopesc pentru munca conștiințioasă depusă și în 1966, precum și Departamentului Cultelor pentru întregul sprijin acordat.

La încheierea Adunării Eparhiale, sesiunea 1966, ia apoi cuvîntul P. C. vicar Tr. Belascu, care a arătat printre altele modul plăcut în care s-au desfășurat lucrările. Din discuțiile purtate s-au desprins conținerile pozitive ale deputaților privind munca desfășurată în toate sectoarele de activitate ale Arhiepiscopiei.

Din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. C. președinte mulțumește tuturor, deputați și ostenitori în cîmpul Arhiepiscopiei deopotrivă, arătînd că întreaga noastră activitate se desfășoară și se va desfășura spre binele credincioșilor și Patriei noastre, Republica Socialistă România.

Participant

## ÎNTELESUL ÎNTRUPARI

(Urmare din pag. 1)

tică, să ne aducem aminte de ceea ce ne învăță Sf. Ioan Gură de Aur. El ne spune că este nevroednic lucru a ne aduna la celebrarea Sf. Euharistii, dacă nu ieșim afară să căutăm acele altare, care sînt identice cu frații noștri cei săraci, năpăstuiți și lipsiți de pace. Apoi adaugă: „Acest altar poți să-l vezi peste tot pe străzi și în piețe și în orice oră să aduci jertfă pe acesta. Deci, dacă vezi un frate sărac, atunci gîndește-te că vezi un altar!” (Omilia XX la Epistola II către Corinteni).

Cît de limpede se desprinde din aceste îndemnuri ale Sf. Părinte adevărul că trebuie să îmbinăm fapta pusă în slujba dreptății sociale cu fapta așezării în lume a unei păci drepte și adinc stătătoare!

Să urmăim cu osîrdie această chemare dumnezeiască, făcîndu-ne tot mai conștienți și mai activi slujitori ai dreptății sociale și ai păcii în lume. Numai așa facem să se înfăptuiască ceea ce cerem zilnic în rugăciunea Tatăl nostru: „Sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer, așa și pe pămînt”.

C. Sîrbu

## Știri

Sărbătoarea Nașterii Domnului a fost prăznuită la Arhiepiscopia Sibiului după datină. Sîmbătă seara (17.XII) a avut loc în Aula Institutului Teologic un program cu piesă, colinde și recitări, susținut de studenții teologi sub îndrumarea Pr. prof. M. Șesan și Gh. Șoima. Duminică (18.XII) la vecernie Corul Catedralei a dat un concert de colinde, dirijor fiind Pr. prof. Gh. Șoima. În ziua I de Crăciun a slujit la Catedrală un sobor în frunte cu Pr. Vicar Tr. Belascu și Pr. Arhim. N. Mladin. Pr. Prot. I. Munteanu a citit Pastorală I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. A doua zi de Crăciun a predicat Pr. vicar Tr. Belascu. Corul Cate-

## 30 Decembrie

Proclamarea la 30 decembrie 1947 a Republicii Populare Române a reprezentat un pas însemnat pe calea construirii vieții celei noi în țara noastră. Astăzi după 19 ani, poporul, stăpîn pe soarta sa, își serbează biruințele: dintr-o țară înăpoiată, patria noastră a devenit o țară industrial-agrară avansată. Socialismul a biruit definitiv în toate sectoarele vieții și poporul român înaintază cu entuziasm spre noi trepte ale culturii și civilizației socialiste. Republica Socialistă România întrușipează toate visurile mărețe ale înaintașilor, este mîndria noastră a tuturor celor ce prin muncă o fac tot mai bogată, tot mai frumoasă, mai înfloritoare.

După marile succese din anii șesenalului (1960-1955), poporul nostru a pășit cu hotărîre la făurirea mărețelor perspective ale noului plan cincinal (1966—1970). Conform acestui plan la sfîrșitul anului 1970 se va realiza întreaga producție industrială a anului 1938 în 24 zile, producția de energie electrică în 12 zile, iar producția de oțel pe cap de locuitor va fi de circa 18 ori mai mare ca în 1938. Producția agricolă va crește cu circa 20 la sută față de media anilor 1961—1965. Venitul național va crește cu 40 la sută față de anul 1965. În 1970 venitul

dralei a cîntat colinde după predică în ambele zile de Crăciun. La Anul Nou s-a slujit Sf. Liturghie, a predicat Pr. vicar Tr. Belascu și s-au rostit polihroane. La praznicul Bobotezei s-a făcut sfințirea apei în Catedrală și a predicat Pr. vicar Tr. Belascu. Și la Crăciun și de Anul Nou și Bobotează Pr. vicar a transmis binecuvîntarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și a îndemnat la viață creștinească și la îndeplinirea datoriilor cetățenești.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a participat în aceste praznice la Sf. Liturghie, ce s-a săvîrșit în Capela mitropolitană. Pastorală dată de I. P. S. Sa a fost primită în întreaga Arhiepiscopie cu mulțumire și dragoste.

\*

La Bydgoszcz (Polonia) a avut loc Festivalul Musica antiqua Europae Orientalis, adică festivalul muzicii vechi din Europa orientală. La acest festival a participat și corul Madrigal din București, dirijat de Marin Constantin, care a executat melodii preclasice românești, adică imne, catavasi, condace compuse de Protopsaltul Eustatie de pe vremea lui Ștefan cel Mare, de Mitropolitul Dosoftei al Moldovei ș. a. și colinde străvechi. „Performanța corului Madrigal de rară originalitate și valoare a stîrnit furtunoase aplauze”. Programul acesta a fost primit la fel și la festivalul de la Budapesta. La București, corul Madrigal s-a prezentat de două ori în fața publicului cu același succes.

\*

Părintele Ioan D. Petrescu de la biserica Sf. Visarion din București este cunoscut la noi și în străinătate pentru valoroasele lui studii de muzică bizantină și asupra cîntului gregorian. Născut la 1884, a urmat conservatorul din București și celebra Schola Cantorum din Paris. Descifrînd manuscrise de muzică bizantină din sec. X—XVII, pr. I. D. Petrescu a publicat nu numai studii, ci e și compozitor. Cea mai însemnată compoziție a sa este „Pașimile Domnului” (1943), oratoriu pentru soliști, cor și orchestră pe texte bizantine inedite din evul mediu, oratoriu armonizat și orchestrat de regretatul compozitor român Paul Constantinescu. Ultimul studiu publicat este: Aspecte și probleme ale muzicii bizantine medievale (1965). Pr. I. D. Petrescu scoate în lumină contribuția geniului artistic român la muzica orientală în evul mediu. Primînd muzica bizantină, poporul român și în acest domeniu — ca și în pictura și arhitectura bizantină a pus pecetea sufletului său, specificului său național.

național pe locuitor va fi de 4 ori și jumătate mai mare decît nivelul cel mai ridicat realizat înainte de războiul al doilea mondial. Cheltuielile social-culturale se vor ridica la 5.000 lei de familie. Școala va cuprinde aproape un sfert din populație. Știința va lua un avînt deosebit. Artă și literatura vor cunoaște o nouă înflorire.

Rezultatele anului 1966 — primul an al cincinalului — dovedesc că planul cincinal va fi îndeplinit cu succes: planul pe anul 1966 a fost realizat și depășit și în industrie și în producția de energie electrică. În agricultură de asemenea planul a fost depășit la toate produsele. S-a dat peste plan mai mult de un milion tone cereale.

Odată cu dezvoltarea economiei s-a ridicat și nivelul de trai, material și spiritual al oamenilor muncii. Astfel s-a asigurat poporului o viață mai îmbelșugată, mai luminată, mai fericită.

În toate aceste realizări se arată înțelepciunea conducătorilor iubiți ai patriei noastre și forța creatoare a poporului nostru. În rădăcinat în solul țării și în glorioasele tradiții ale istoriei naționale, poporul român — într-un avînt fără precedent — înalță spre noi culmi ale istoriei patria noastră liberă și puternică, suverană și unitară, și îi asigură un loc de cinste între popoarele lumii.

Dezvoltarea impetuoasă a țării noastre a ridicat prestigiul ei pe plan internațional, ea servind de exemplu altor popoare ce poate realiza într-un timp scurt un popor, care și-a cucerit și consolidat independența și unitatea. Țara noastră duce o politică de pace și colaborare cu toate țările. Ea sprijinește la O.N.U. și în alte organisme internaționale inițiativele de consolidare a păcii, de ajutorare a țărilor în curs de dezvoltare, de dezarmare generală și totală, de lichidare a focarelor de război etc. și a prezentat inițiative proprii, însușite cu unanimitate, ca: Educarea tineretului în spiritul păcii și respectului reciproc. Relații de bunăvecinătate între țările europene cu diferite orînduiri sociale etc. Țara noastră dezvoltă relații economice și culturale cu toate țările pe temeiul principiilor independenței, suveranității, egalității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Ea susține dreptul fiecărui popor de a decide singur asupra soartei sale și de a-și făuri o viață din ce în ce mai bună.

Mindrii de mărețele realizări de pînă acum și de prestigiul internațional al țării noastre, oamenilor muncii — fără deosebire de naționalitate sau credință religioasă — la a 19-a aniversare a proclamării Republicii — își iau angajamentul să-și dăruiască întreaga energie și capacitate creatoare pentru desăvîrșirea construcției socialismului, pentru fericirea poporului, pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Socialistă România.

T. R.

## Cu fața spre viitor

La începutul anului 1967 poporul nostru a făcut bilanțul realizărilor din anul trecut și pe temeiul acestor realizări, a întocmit planul pentru anul în care am intrat.

Bilanțul este îmbucurător: planul a fost depășit atît în industrie, cît și în agricultură. În industrie producția globală a fost mai mare cu aproape 2 la sută decît prevederile planului, iar în agricultură producția globală a fost cu 7,2 la sută mai mare decît se prevăzuse. Cantitatea de cereale a ajuns la cca 13,8 milioane tone, fiind cea mai mare producție din istoria României. Drept urmare, venitul național a crescut cu cca 7 la sută în 1966 față de 1965, volumul comerțului exterior a sporit cu 12 la sută (peste nivelul prevăzut), veniturile bănești ale oamenilor muncii

din sectorul socialist s-au mărit cu aproape 9 miliarde lei. S-au construit din fondurile statului peste 50.000 apartamente. S-a îmbunătățit aprovizionarea cu mărfuri a populației. S-a dezvoltat învățămîntul, cultura, științele etc. Prestigiul țării noastre pe plan internațional s-a ridicat.

Aceste realizări constituie o bază pentru noile realizări în anul 1967. Poporul nostru privește spre viitor cu încredere, cu optimism. El a pășit din treaptă în treaptă spre îndeplinirea idealului unei vieți îmbelșugate și luminate. Anul nou deschide calea ridicării pe o treaptă nouă: Planul pe anul 1967 ne pune în față noi ținte, noi obiective, a căror împlinire va însemna înălțarea patriei pe noi culmi de civilizație și progres. Acest plan prevede — față de anul 1966 — creșteri mai mari decît cele planificate pentru anul 1967 în planul cincinal. În felul acesta se pun bazele depășirii planului cincinal.

Dăm numai cîteva date. Producția industrială va crește față de 1966 — cu 11,3 la sută. În ramurile industriale principale creșterea e mai mare. Spre ex. producția industriei construcțiilor de mașini va spori cu 11,7 la sută, producția industriei chimice cu 19,5 la sută. Se va accelera ritmul de dezvoltare și a industriei bunurilor de consum, producția ei mărindu-se cu peste 12 la sută. În agricultură se prevede o producție globală cu 1,7 miliarde lei mai mare decît limita superioară stabilită în planul cincinal pe anul 1967. Pe baza ridicării producției industriale și agricole, volumul comerțului exterior va crește cu aproape 20 la sută.

Realizarea obiectivelor din industrie și agricultură, a progreselor economice, are ca scop creșterea nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc. Venitul național va spori cu peste 8,5 la sută. Veniturile reale pe locuitor se vor mări cu 7 la sută, prin creșterea fondului de salarii și a veniturilor din producția agricolă, prin majorarea pensiilor (în medie cu 27 la sută) și prin introducerea sistemului de pensionare a țărănimii cooperatiste. Datorită creșterii venitelor se vor desface prin comerțul socialist cu 9 la sută mai multe mărfuri decît în 1966.

Se prevăd investiții însemnate pentru dezvoltarea industriei, agriculturii, pentru acțiunile în domeniul social-cultural. Investițiile din fondurile statului vor fi cu aproape 17 la sută mai mari. Astfel, se vor construi noi uzine, noi hidrocentrale, noi obiective industriale, se va continua modernizarea bazei tehnico-materiale a agriculturii, se va extinde baza materială a învățămîntului, se vor construi noi școli și instituții de artă și cultură, se vor da în folosință peste 60.000 de apartamente din fondurile statului, se va extinde rețeaua de policlinici și spitale etc. Măsurile referitoare la creșterea natalității și întărirea familiei, ca și ridicarea continuă a nivelului de trai, vor crea condiții tot mai bune pentru sporirea populației, pentru creșterea și educarea copiilor, pentru întărirea poporului.

Insuflețit de luminoasele ținte ale planului de stat, poporul nostru a pășit în noul an cu hotărîrea de a munci cu pricepere și elan pentru ca patria noastră să se înalțe tot mai mult. Într-o unitate nezdruincată, oamenii muncii de diferite naționalități, sub îndrumarea conducătorilor înțelepți ai patriei noastre, închină toate forțele lor propășirii României Socialiste, patrie puternică, liberă, slăvită între țările lumii.

T. R.

# Simbolul Credinței

## VIII. ARTICOLUL AL CINCILEA

„Și a înviat a treia zi, — după Scripturi“.

Domnul nostru Iisus Hristos a fost mort într-adevăr! Și a înviat!

Învierea Lui e cea mai mare minune din viața Mântuitorului. Prin ea s-a dovedit deplin că Fiul Omului a fost Fiul lui Dumnezeu. Ea stă la temelie Bisericii creștine! Prin ea s-au adevărit cele spuse de Sf. Ap. Petru la întrebarea Domnului, că Cine este El: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu!“ — „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, că trup și singe nu ți-a descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mt. 16, 16—17).

Ce ne face să afirmăm cu hotărâre, că Domnul a înviat?

1. „Când se lumina spre ziuă în ziua cea dintii a săptămânii (Evreii numeau zilele săptămânii numărându-le, și cum sâmbăta era ziua a șaptea, ziua cea dintii e ziua numită de noi duminică) a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului venind a prăvălit piatra de pe ușa mormântului și a șezut pe ea... și a zis către femei: Nu vă temeți; știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați; nu este aici, căci S-a sculat cum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul“ (Mt. 28, 1—6).

Așadar a înviat! Când? A treia zi! A murit vineri la amiază; pe la patru l-au îngropat; pînă în ziua întâi — duminică — a stat în mormînt. Deci așa cum spun Scripturile; a înviat a treia zi!

2. Învierea Domnului au văzut-o întâi străjerii, soldații romani care de frică „s-au făcut ca niște morți“ (Mt. 28, 6). Ei, primii martori ai minunii sînt și primii ei vestitori. Au raportat celor mai mari ai Iudeilor ce au văzut. Aceștia au făcut îndată sfat cum să ascundă adevărul și au dat bani mulți ostașilor poruncindu-le: „Să spuneți, că noaptea cînd dormeam noi, au venit ucenicii Lui și l-au furat; dacă însă aceasta va ajunge la urechile mai marilor voștri, îi vom potoli și pe voi vă vom face fără grijă, iară ei luînd banii, au făcut cum fuseseră învățați“ (Mt. 28, 11—15).

3. Dar se arată față către față însuși Mîntuitorul înviat. Cea dintii căreia i se arată este Maria Magdalena. Ea, ultima „convertită“ vrea să fie prima care să ducă miruri și să îndeplinească cele pentru morți. Crede că e grădinarul lui Iosif, dar auzindu-i glasul recunoaște pe Domnul. El o trimite să spună ucenicilor că e viu. „Du-te la frații Mei și le spune“. Și le-a spus, că „a văzut pe Domnul“ și cele ce i-a poruncit. (Ioan 20, 1—18). Bucuria mare care i-a aprins inima și-a revărsat-o asupra mironosițelor și asupra tuturor cu exclamația: „Hristos a înviat!“

4. Mironosițele care vin și ele la mormînt văd numai pe îngerul Domnului. El le zice: „De ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Nu este aicea, că S-a sculat“. S-au întors și ele la cei unsprezece cu vestea învierii. Dar Sfinților Apostoli nu le venea să creadă.

5. Ca să se convingă de este adevărat, Sf. Ap. Petru și Ioan fug la mormînt, intră în el și văd giulgiurile jos și marama de pe cap învăluită într-un colț. Și au văzut și au crezut (Ioan 20, 2—8). Cum de au crezut? Amîndoi știau că giulgiul lipit ca la mumiile egiptene pe corp cu smirnă topită și fierbinte nu se putea desface decît cu piele cu tot și numai sfîrțicată. Cine putea să o deslipească și mai ales noaptea și într-un mormînt pecetluit? Giulgiurile și marama, pentru ei au fost dovadă deplină și convingătoare, că Domnul a înviat.

6. Luca și Cleopa, doi din cei 70 de învățători, care mergeau la satul Emaus din apropierea

Ierusalimului, iau masa împreună cu Domnul, recunoscut de ei prin frîngerea pîinii în fața lor. „Domnul este!“ au exclamat și au plecat înapoi îndată la Ierusalim să ducă vestea Sf. Apostoli (Luca 24, 13—24).

7. Dar aceștia le spun, că și ei L-au văzut viu în mijlocul lor, a trecut prin ușile încuiate. Și fiindcă lor li se părea năluca, El le-a cerut de mîncare și a mîncat dintr-un pește și dintr-un fagure de miere. Ori năluca nu mîncă (Luca 24, 36—43).

8. În seara din ziua Învierii, cînd S-a arătat Sf. Apostoli, Toma lipsea. N-a fost de față. Cînd se întoarce, ceilalți îi spun, că Domnul e viu și a fost la ei. El nu vrea să creadă. „De nu voi vedea în mîinile lui semnul cuielei și de nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede!“ După opt zile Mîntuitorul se arată din nou sf. Apostoli, la fel ca în seara din ziua Învierii. Toma era acum cu ei. I se adresează imediat lui Toma întocmai cu cuvintele acestuia: „Tomo, adă degetul tău încoace și vezi Mîinile Mele și adă mîna ta și-o pune în coasta Mea și nu fii necredincios, ci credincios“. Și Toma vede și aude glasul și entuziasmat exclamă: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“ — „Pentru că ai văzut, Tomo, ai crezut; fericiți sînt însă ceice n-au văzut și au crezut“ (Ioan 20, 24—29).

9. Sf. evanghelist Ioan ne istorisește cum S-a arătat Sfinților Apostoli la lacul Ghenizaretului, în Galileia, unde aceștia s-au întors la vechea lor ocupație de pescari.

10. Timp de 40 de zile după Înviere s-a ară-

țat Sfinților Apostoli și ucenici, învățîndu-i despre împărăția lui Dumnezeu (Fapte 1, 3).

11. Sf. Apostoli, după ce primesc limbile de foc, propovăduiesc pe Iisus cel răstignit și înviat.

12. Dar dacă cei unsprezece (trădătorul se spînzurase) erau oameni mai neînvățați, ce vom spune despre Sf. Ap. Pavel, unul dintre cei mai învățați oameni din timpul său? El prigonise pe Hristos și Biserica Lui și voia să distrugă legea cea nouă. Orbit de Lumina cea mare de pe drumul Damascului, își recapătă vederea în chip minunat, primind taina Sfîntului Botez chiar acolo în Damasc. Iată ce spune el despre Înviere: „Dacă se propovăduiește, că Hristos a înviat din morți, cum zic unii din voi că nu este înviere a morților? Dacă morții nu învie, atunci nici Hristos n-a înviat, iar dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră și zadarnică și credința voastră. Hristos însă a înviat din morți și S-a făcut începutul învierii noastre“ (I Cor. 15, 12—14 și 20).

Iată pe scurt ce spun Scripturile (și martorii oculari!) Pe mărturia lor adevărată s-a întărit creștinismul. Pe temelie mai tare ca piatra cea mai tare, pe Piatra cea din Capul Unghiului, pe mărturisirea, că „Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu cel viu“, adevăr confirmat prin Învierea Sa, s-a înălțat Biserica Lui Hristos. Pe temelie aceasta își zidește viața fiecare credincios al Bisericii lui Hristos, umblînd întru „înnoirea vieții“ și nădăjduind întru dobîndirea vieții celei veșnice.

g. m.

## † Preotul ROMUL CONSTANTINESCU

La 26 decembrie 1966, s-a stins din viață vrednicul preot Romul Constantinescu, în cel de al 84-lea an al vieții.

S-a născut la 29 iunie 1883, în com. Ighișul vechi — raion Agnita — din familie preotească. Școala primară o face în Mediaș, iar liceul la Dumbrăveni și Sibiu, unde în anul 1902 își ia bacalaureatul.

În anul școlar 1902—1903, intră în Institutul Teologic din Sibiu, pe care l-a absolvit în anul 1905 luîndu-și absoluturul.

La 30 ianuarie 1906 este ales capelan cu drept de succesiune după tatăl său preotul Daniil Constantinescu — la parohia Ighișul Vechi. La 20 octombrie 1906 este hirotonit diacon iar la 21 octombrie 1906 hirotonit ca preot.

La 19 decembrie 1906 — în urma retragerii tatălui său — rămîne ca preot paroh la parohia Ighișul Vechi — unde funcționează pînă la 30 noiembrie 1949, cînd se pensionează și se retrage în Sibiu unde își petrece restul vieții.

Și după pensionare, aci în Sibiu, a făcut serviciu benevol la capela Spitalului T.B.C. și ocazional la biserica Catedrală.

Întreaga activitate preotească și-a desfășurat-o cu deosebită râvnă conducîndu-se după îndemnul „lucrează cu timp și fără timp“. Sub îndrumarea și cu osteneala preotului Romul Constantinescu, s-a construit în com. Ighișul Vechi biserică și școală românească confesională. Timp de 15—20 ani, a fost secretarul permanent al conferințelor preoțești tractuale și timp de 10—12 ani, episcop-casier al tractului Agnita.

În 1936 a fost distins cu brîu roșu pentru activitate preotească, iar pentru merite pe teren social, a fost distins de către organele civile cu diferite medalii.

Se căsătorește la 21 octombrie 1906 cu Ana Dancășiu din Rășinari, care i-a fost un îndemn și sprijin credincios în tot timpul vieții.

A decedat în Sibiu la 26.XII.1966, fiind prohodit în biserica Sibiu-Iosefin de un impunător sobor de preoți în frunte cu consilierul Maior.

Panegiricul a fost rostit de preotul Ioan Albu — preotul de parohie — care a arătat în cuvinte alese vredniciile neasfințite ale decedatului, iar preotul Forsea — urmaș la parohia Ighișul Vechi, în numele credincioșilor din acea parohie și-a luat un ultim rămas bun.

Sicriul i-a fost înconjurat de coroana aleasă a celor cinci copii: Veturia — profesoară, căsătorită cu Nic. Lupu din Lugoj — licențiat în Academia Comercială; Liviu, profesor universitar în București — membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, căsătorit cu Sofia Stoicoviciu — profesoară; Achile-Caius — licențiat în drept, căsătorit cu Felicia Macrea — licențiată; Daniil — medic chirurg la Pitești, căsătorit cu Lucia Frujină — medic; Stela — profesoară, căsătorită cu Ion Costescu, colonel în rezervă.

Soția văduvă Ana își află mîngîierea în mijlocul copiilor ei dragi.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii, căci slujitor credincios a fost.

Preotul I. Macarie

## Informații

La 26 decembrie 1946 fabrica de tractoare din Brașov a produs primul tractor românesc I.A.R. 22. De atunci au trecut 20 de ani și s-au fabricat peste 177.000 tractoare. Astăzi la fiecare opt minute un nou tractor părăsește banda de montaj. Fabrica „Tractorul“ și-a perfecționat și diversificat mereu produsele. Tractorul românesc a cucerit medalia de aur la tîrgul internațional din Leipzig, s-a dovedit cel mai bun la concursul de la Chantilly-sur-Seine (Franța) etc. etc. Aproximativ un sfert din mașinile fabricate au fost exportate în 40 de țări, fiind prețuite ca mașini excelente în țări din Europa, America, Asia și Africa.

Douăzeci de ani sînt ani de neconținut progres, care umplu de mîndrie pe toți oamenii muncii din țara noastră.